

Sygn. akt VI Ka 193/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca:	<i>SSO Małgorzata Kowalczyk-Przedpełska (spr.)</i>
Sędziowie:	<i>SO Irena Linkiewicz</i> <i>SO Piotr Żywicki</i>
Protokolant	<i>sekr.sądowy Kamila Kuniewicz</i>

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Ryszarda Maziuka

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2013r.,

sprawy D. K.

oskarżonego z art. 158 § 1 kk i inne

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Iławie

z dnia 21 stycznia 2013 r., sygn. akt II K 792/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację obrońcy za

oczywiście bezzasadną;

II. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za

postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

Oskarżony D. K. wyrokiem Sądu Rejonowego w Iławie z dnia 21 stycznia 2013 roku uznany został za winnego popełnienia czynu polegającego na tym ,że w dniu 05 lipca 2012 roku w L. na ulicy (...) ,działając wspólnie i w porozumieniu ,dokonał pobicia S. S. , narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 156 par. 1 kk , w ten sposób, że kopali go nogami po całym ciele , czym spowodowali u niego obrażenia w postaci złamania nasady kości promieniowej lewej z przemieszczeniem grzbietowym , które to obrażenia naruszyły prawidłowe funkcje jego organizmu na okres przekraczający dni 7 tj. popełnienia czynu z art. 158 par. 1 kk i art. 157 par. 1 kk w zw. z art. 11 par. 2 kk i za to na mocy art. 158 par. 1 kk skazany został na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności .

Na mocy art. 46 par. 1 kk orzeczono wobec oskarżonych obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę przez zapłatę solidarnie na rzecz pokrzywdzonego S. S. kwoty 5.000 zł.

Na mocy art. 415 par. 3 kpk pozostawiono powództwo cywilne bez rozpoznania. Oskarżony został zwolniony od ponoszenia kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa.

Powyższy wyrok zaskarżył na korzyść oskarżonego D. K. jego obrońca.

Zarzucił wyrokowi :

1. obrazę przepisów postępowania , która miała wpływ na treść orzeczenia tj.:

a. art. 4 kpk, 7 kpk i art. 410 kpk , polegającą na dowolnej ocenie dowodów i nie uwzględnieniu całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego , poprzez :

- jednostronną i wybiórczą ocenę zeznań pokrzywdzonego , co skutkowało nie uwzględnieniem jego zeznań złożonych na rozprawie , w których podał , że oskarżony D. K. nie uczestniczył w jego pobiciu , oraz przyjęciem , że są one niewiarygodne jako ,że zostały złożone po 5 miesiącach od zdarzenia , zaś pokrzywdzony , skupiony na leczeniu bolesnego urazu , mógł nie pamiętać szczegółów zdarzenia , podczas gdy nie jest to na tyle znaczny okres , aby pokrzywdzony mógł zatrzeć w pamięci udział trzeciego sprawcy , a nadto nie ustalono związku przyczynowego pomiędzy leczeniem a zdolnością do zapamiętywania okoliczności zdarzenia.

- wybiórczej ocenie zeznań złożonych przez niego w postępowaniu przygotowawczym skutkującej uznaniem , że osk. D. K. pobił pokrzywdzonego , w sytuacji gdy pokrzywdzony wyraził przekonanie jedynie co do tego , że na pewno kopało go dwóch sprawców,

- wybiórczą ocenę zeznań E. L. , skutkującą przyjęciem , że potwierdziła ona zeznania pokrzywdzonego co do udziału trzech sprawców pobicia , podczas gdy wymieniona zeznała , że pokrzywdzony zrelacjonował jej , że biło go dwóch sprawców,

- jednostronną ocenę zeznań świadka Ł. K. skutkującą uznaniem jego zeznań za wiarygodne , podczas gdy świadek ten bezpodstawnie obciążył oskarżonego , wskazując ,że pokrzywdzony udzielił mu informacji , że brał on udział w jego pobiciu , mimo , że pokrzywdzony nie mógł wskazać oskarżonego jako sprawcy , ponieważ go nie znał,

- jednostronną i powierzchowną ocenę pozostałego materiału dowodowego , w tym niejednoznacznych notatek urzędowych , skutkującą uznaniem ,że z relacji pokrzywdzonego o trzech sprawcach można wyprowadzić wniosek co do udziału osk. D. K. w jego pobiciu , podczas gdy pokrzywdzony na rozprawie sprecyzował swoje zeznania i wykluczył udział tego oskarżonego w pobiciu ,

b. art. 174 kpk poprzez dokonanie ustaleń faktycznych odnośnie sprawstwa oskarżonego na podstawie treści niejednoznacznych zeznań świadków ze sluchu oraz niejednoznacznych notatek urzędowych i zapisu z karty medycznej czynności ratunkowych , wbrew odmiennym zeznaniom pokrzywdzonego złożonym na rozprawie jak i wyjaśnieniom oskarżonego D. K. , skutkujące naruszeniem zasady bezpośredniości.

c. art. 5 par. 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie wątpliwości co do przyczyn , dla których pokrzywdzony na rozprawie zeznał ,że oskarżony nie uczestniczył w przestępstwie , na niekorzyść oskarżonego, co skutkowało uznaniem oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu ,

d. art. 167 kpk i art. 172 kpk w zw. z art. 2 par. 2 kpk poprzez zaniechanie przeprowadzenia z urzędu konfrontacji pokrzywdzonego ze świadkami , którym pokrzywdzony relacjonował okoliczności zdarzenia celem wyjaśnienia ewentualnych sprzeczności,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, mający wpływ na jego treść , a polegający na uznaniu , iż oskarżony wspólnie i w porozumieniu z innymi oskarżonymi dokonał pobicia pokrzywdzonego , w sytuacji gdy w rzeczywistości wymieniony nie pobięzł za pokrzywdzonym i nie brał udziału w jego pobiciu.

Stawiając te zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego D. K. od popełnienia zarzucanego mu czynu , ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Iławie do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył ,co następuje :

Apelacja obrońcy oskarżonego D. K. była oczywiście bezzasadna i z tych powodów nie mogła zasługiwać na uwzględnienie.

Na wstępnie rozważań należy podnieść , iż Sąd Rejonowy w Iławie przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób wyczerpujący i szczegółowy , które następnie poddał wnikliwej i wszechstronnej ocenie i analizie , i na tej podstawie wyprowadził słuszne wnioski zarówno co do winy oskarżonego D. K. w zakresie przypisanego mu czynu , jak i subsumcji prawnej jego zachowania pod wskazany przepis ustawy karnej , a także wymiaru orzeczonej wobec niego kary zasadniczej pozbawienia wolności oraz środka karnego. Przedmiotem rozważań były nie tylko dowody obciążające oskarżonego ale również wszelkie dowody im przeciwne , a wszystkie one zostały ocenione w zgodzie z zasadami logicznego rozumowania , wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego . Wyprowadzone zatem na tej podstawie stanowisko Sadu Rejonowego w Iławie korzysta z ochrony przewidzianej w art. 7 k.p.k. , a ponieważ jednocześnie nie zostało ono w żaden rzeczowy i przekonywujący sposób podważone przez skarżącego , przez to w całej rozciągłości zasługuje również na aprobatę Sadu Odwoławczego .

Nie można się oprzeć wrażeniu przy lekturze apelacji obrońcy oskarżonego , iż główny zarzut wiązał się z niewłaściwą oceną zeznań pokrzywdzonego S. S. oraz świadków E. L. i Ł. K. dokonaną przez sąd orzekający , a więc do błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku . W ocenie skarżącego sąd jednostronnie ocenił zeznania tych świadków i w konsekwencji odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego D. K. , w których nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu . Takie stanowisko obrońcy oskarżonego nie może zasługiwać na aprobatę . Pokrzywdzony S. S. na rozprawie podzielił się w swoich zeznaniach wątpliwościami co do udziału oskarżonego w pobiciu bowiem stwierdził ,iż nie jest pewien na 100 % / por. zeznania k 102/. Po ujawnieniu zeznań z postępowania przygotowawczego pokrzywdzony podtrzymał te zeznania jako prawdziwe i jednocześnie stwierdził , iż o przebiegu zdarzenia mówił bezpośrednio bratu/ por k 5/. Analizując wszystkie zeznania świadka zasadnie sąd I instancji doszedł do wniosku ,iż należy je ocenić w powiązaniu z innymi dowodami ujawnionymi w sprawie a przede wszystkim zeznaniami J. S. (1), E. L., J. S. (2) , Ł. K. jak również wyjaśnieniami B. G.. Otóż pokrzywdzony bezpośrednio po zdarzeniu podał ,iż został pobity przez 3 osobników . Znany mu osobiście oskarżony B. G. podstawił mu „haka” , a dwaj pozostali , których nie znał , kopali go gdy się przewrócił / por. k 4-5/. Następnie opisując przebieg zdarzenia bratu J. i siostrze E. powiedział ,iż został pobity przez trzech osobników i wymienił jednego z nich z nazwiska G. / por. k 109/ . Jeden z nich „ podsunął mu haka” i gdy się przewrócił dwóch zaczęło go kopać / por. k 110/. Okoliczność ta została potwierdzona przez świadka J. S. ,który próbował przesłuchać pokrzywdzonego jeszcze w szpitalu , bezpośrednio po pobiciu. Również świadek ten potwierdził ,iż było trzech sprawców pobicia /por . k 109-110/.

Nie ulega wątpliwości , że wszyscy oskarżeni byli na miejscu zdarzenia , co wynika w sposób jednoznaczny z ich wyjaśnień. Oskarżony D. K. ubrany był w bluzę z kapturem koloru szarego, natomiast B. G. posiadał również bluzę z kapturem koloru pomarańczowego. Jedynie oskarżony D. D. nie miał bluzy z kapturem . Pokrzywdzony podał ,iż dwóch sprawców pobicia miało ubrane kaptury na głowach / por. k 5/. Powiązanie tych wszystkich dowodów wskazuje w sposób jednoznaczny , że pokrzywdzony S. S. został pobity przez wszystkich oskarżonych w tym przez oskarżonego D. K.. Ocena zeznań świadków została dokonana w myśl reguły wynikającej z art. 7 k.p.k. Sąd I instancji kierował się zasadą swobodnej oceny dowodów wynikającą z tego przepisu , i uczynił to w sposób prawidłowy. Ocena ta nie może być podważona ze względu na niesatysfakcjonującą dla oskarżonego i jego obrońcy wynik tej oceny.

Należy podnieść , iż niezasadny pozostawał zarzut obrazy art. 174 kpk bowiem Sąd Rejonowy w Iławie nie zastąpił wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadków treścią notatek sporządzonych przez funkcjonariuszy policji. Sąd przesłuchał w charakterze świadków autorów tych notatek – Ł. K. i J. S. (2) na okoliczności w nich zawarte co w żadnej mierze nie stanowi uchybienia zakazowi o jakim mowa w cytowanym przepisie.

W ocenie Sądu Odwoławczego w żadnym razie nie można postawić sądowi zarzutu ,iż dokonał obrazy przepisu prawa procesowego ,która miałyby mieć wpływ na treść zapadłego orzeczenia.

Również zarzut , iż Sąd meriti z urzędu nie dokonał konfrontacji pokrzywdzonego ze świadkami był chybiony bowiem skarżący przedstawiając taki wniosek nie wskazał w jakim zakresie konfrontacja ta miałyby być dokonana a jedynie stwierdził , iż w celu wyjaśnienia ewentualnych sprzeczności. Analiza dowodów nie wskazała jednak na sprzeczności , które wymagałyby konfrontacji świadków . Samo ogólne stwierdzenie , że sąd z urzędu winien dokonać tej konfrontacji , nie spełnia wymogów uwzględnienia tego wniosku.

Wszystkie wskazane wyżej dowody zostały w sposób właściwy ocenione przez Sąd I instancji z uwzględnieniem zasad wiedzy i doświadczenia życiowego , a następnie w sposób wszechstronny i dokładny przedstawione w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku.

Odnosnie postawionego zarzutu naruszenia przepisów prawa procesowego stwierdzić należy , co następuje :

Wskazana przez skarżącego norma art. 410 k.p.k. określa ,iż podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej.

Art. 4 k.p.k. wyraża zasadę obiektywizmu , nakazując badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść , jak i na niekorzyść oskarżonego. Zasada ta stanowi także dyrektywę bezstronności organów procesowych w odniesieniu do stron i innych uczestników postępowania. Wskazać jednak należy , iż zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego zarzut obrazy tego przepisu nie może samodzielnie stanowić podstawy apelacji . Przestrzeganie zasady bezstronności gwarantowane jest w przepisach szczegółowych i dopiero wskazanie ich naruszenia może uzasadniać zarzut apelacyjny / por. wyrok SN z dnia 27.07.2000, IV KKN 532/99 , Prok. i Pr. Z 2001 r. ,nr 1, poz. 7 /.

Art. 5 par. 2 k.p.k. statuuje zasadę in dubio pro reo , stanowiąc , iż nie dające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego. Nakaz ten ma zastosowanie wtedy , gdy pomimo przeprowadzenia wszystkich dostępnych dowodów pozostają w dalszym ciągu nie wyjaśnione okoliczności mające istotny wpływ na kwestię odpowiedzialności karnej oskarżonego.

Art. 7 k.p.k. określa natomiast ogólne zasady oceny dowodów zgromadzonych w toku postanowienia stanowiąc ,iż powinny być one oceniane swobodnie, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Zasada ta jest jedną z naczelnych dyrektyw postępowania karnego , choć granice swobodnej oceny dowodów przez organy procesowe zostały precyzyjnie wyznaczone przez orzecznictwo w kontekście zasady prawdy materialnej i zasady obiektywizmu . Przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje po ochroną art. 7 k.p.k. m. In. Wtedy , gdy :

1. jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy / art. 410 k.p.k./, i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy / art. 2 par. 2 k.p.k./;i
2. stanowi wynik rozważenia wszystkich tych okoliczności , przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego / art. 4 k.p.k./;
3. jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – argumentowane w uzasadnieniu wyroku / art. 424 par. 1 pkt 1 k.p.k./ - por. wyrok SN z dnia 9.11.1990r. (...) 149/90, OSNKW z 1991 r. nr 7 , poz. 41.

Wskazane wyżej zarzuty należało uznać za zupełnie chybione- Sąd Odwoławczy odniósł się do nich we wstępnych rozważaniach , natomiast zarzut naruszenia art. 410 k.p.k. również nie może zasługiwać na uwzględnienie.

Otóż Sąd Rejonowy w Iławie ustalenia faktyczne oparł na całokształcie okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej. Ujawnienie okoliczności nastąpiło w drodze przeprowadzenia dowodów , przede wszystkim bezpośrednio – przesłuchanie świadków , zapoznanie się z dowodem przez jego ujawnienie / odczytanie jego treści/, albo pośrednio / odczytanie treści dokumentów albo uznanie ich z ujawnione/. Podstawę wyroku stanowią nie tylko dowody zebrane na rozprawie , ale również dowody z postępowania przygotowawczego , o ile zostały ujawnione przez ustawę procesową , a bez znaczenia jest to w jakim stadium procesowym dowód został przeprowadzony / por. SN III KRN 191/95, Prok. i Pr. 1996, nr 7-8 , poz . 11 , SN V KKN 400/99, Prok. i Pr. 2001 , nr3 , poz.13, SN V KKN 443/99 Prok. i Pr. 2002, nr 4 poz. 7/.

Swoje stanowisko Sąd wyraził następnie w obszernym uzasadnieniu , którego treść i forma czyni zadość wymogom określonym w art. 424 par. 1k.p.k.

Również nieskuteczny okazał się zarzut naruszenia zakazu rozstrzygania niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego. Wyrażona w art. 5 par. 2 k.p.k. zasada odnosi się do zagadnień związanych z ustaleniami faktycznymi , nie wolno jednak rozumieć jej jako reguły swoistego, uproszczonego traktowania wątpliwości. Wszelkie wątpliwości należy usunąć poprzez gruntowną analizę całego dostępnego materiału dowodowego. Dopiero wówczas , gdy po wykorzystaniu wszelkich istniejących możliwości wątpliwość ta nie zostanie usunięta , należy ją wytłumaczyć na korzyść oskarżonego. W niniejszej sprawie Sąd I instancji dołożył należytej staranności w rozstrzygnięciu niniejszej sprawy i po szczegółowej analizie prawidłowo zgromadzonych dowodów doszedł do zasadnych wniosków co do winy oskarżonego D. K..

Również jako chybiony należało uznać zarzut dotyczący błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku , który to błąd miał wpływ na treść orzeczenia.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku jest słuszny tylko wówczas , gdy zasadność ocen i wniosków , wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego , nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu , wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku , lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się w ocenie zebranego materiału dowodowego . Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku nie może sprowadzać się do samej odmiennej oceny materiału dowodowego , lecz powinien polegać na wykazaniu , jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej przez siebie ocenie materiału dowodowego / por. SN I KR 197/04, OSNKW 1975, nr 5, poz. 58, SN I KR 197/74 , OSNKW 1975 , nr 5, poz. 58/.

Nie może być tak , iż gołosłowne zarzuty co do wiarygodności zeznań świadka S. S. i Ł. K. mają pierwszeństwo przed logiczną , popartą analizą dowodów oceną dokonaną przez sąd .

Reasumując powyższe wywody należy podnieść , iż zarówno ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji jak też wyciągnięte z nich wnioski co do winy i orzeczonej kary wobec oskarżonego D. K. nie były ani rażąco dowolne a przez to niezasadne jak to podnosił jego obrońca w apelacji.

Również wysokość orzeczonej kary pozbawienia wolności jak też środka karnego w pełni uwzględnia wszystkie okoliczności o charakterze obciążającym i łagodzącym jak też stopień zawinienia i stopień społecznej szkodliwości czynu. Sąd Odwoławczy w pełni podzielił argumentację odnoszącą się do tych kwestii zawartą w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku na kartach od 131v- do 132.

Nie można kwestionować również wysokości zasądzonego w trybie art. 46 par. 1 k.k. zadośćuczynienia za doznaną krzywdę biorąc pod uwagę wyjątkowo dotkliwe dla pokrzywdzonego skutki działania sprawców.

Tym samym zaskarżony wyrok jako w pełni słuszny należało w oparciu o art. 437 par. 1 k.p.k. utrzymać w mocy. O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczona na mocy art. 624 par. 1 k.p.k. uwzględniając sytuację majątkową oskarżonego D. K..